

ledelsen. Naar der har været Tale om Organisation af de store Etater, har det saa vidt mig bekendt altid været Rigsdagens Mening, at man skulde søge at decentralisere. Naar man nu her skal gaa til at lægge to store Etater sammen, vil det imidlertid let blive saaledes, at Hovedet bliver for stort. Det er en Tendens, som har været til Stede tidligere indenfor disse Etater, og jeg er bange for, det vil blive endnu værre, naar de nu slttes sammen. Man maa derfor have sin Opmærksomhed henvendt paa, naar der nu skal ske en Sammenslutning, at decentralisere Styrelsen. Rigsdagens Ønske om en Decentralisation er navnlig kommet frem ved Loven om Statsbanernes Styrelse af 10. Maj 1915; det var absolut et ledende Princip i denne Ordning, at der skulde ske en Decentralisation, men det har vist sig gennem Aarene, at skønt Apparatet var i Orden, skete der ikke nogen Decentralisation i det Omfang, som jeg tror, det var Rigsdagens Mening. Indenfor Statsbanerne er Bagatelsager ofte svulmet op til noget ganske voldsomt. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind derpaa, men jeg har dog Lyst til at sige, at det er en fuldkommen Tilfældighed, om en Bagatelsag bliver behandlet let eller besværligt; hvis den tilfældigvis kommer til Generaldirektoratet, gaar den ned gennem alle Instanser og tilbage igen, og saa faar de paagældende Underinstanser en Meddelelse om, at man har tilskrevet den paagældende saadan og saadan. Det er den Slags Ting, man i højeste Grad gør sig skyldig i indenfor de store Etater, og jeg peger paa det her, fordi jeg tror, at hvis det skal lykkes at opnaa en virkelig Besparelse gennem det, her er foreslaaet — og jeg tror absolut, det er muligt —, maa man i højeste Grad have sin Opmærksomhed henvendt paa at arbejde med Etatens Underinstanser ud fra den Forudsætning, at der ogsaa der sidder Fornuftvæsener. Det er maaske menneskelig forstaaeligt, at de høje Chefer i en saadan Etat efterhaanden kommer til at mene, at de i Grunden er de eneste, som ved noget, og at alle de andre ingenting kan, hvorfor de maa gøre det hele selv, men det er en Grundfejl i dansk Administration, at det er saaledes, og det vilde være overmaade heldigt, om man nu ved denne Lejlighed vilde søge at ophæve den. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, som talte paa sit Partis Vegne, har jo for nylig været Chef for Statsbanerne, og jeg tør forsikre, at i Hr. Friis-Skottes sidste Tid var der en Centralisation og en Bureaukratisme, som vi indenfor Statsbanerne aldrig har haft Mage til

før. Det kan godt være, at det falder i Traad med Principperne for socialdemokratisk Styre, at det hele skal lægges op i Toppen, men, som sagt, den Bureaukratisme, som kom ind i det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes sidste Tid som Minister, var ganske ovenud. Jeg nævner det her, fordi jeg mener, det er noget, man skal se at komme bort fra; det er ikke heldigt.

Hvad nu selve det foreliggende Lovforslag angaar, forekommer det mig, at hvis man havde skrevet: Post- og Telegrafvæsenet sammenlægges, Ministeren ordner det hele, havde det i Grunden været det samme, som der nu staar i Lovforslaget, thi der staar i og for sig ikke andet. Jeg ved ikke, om Rigsdagen er sindet ganske at overlade denne Ordning til — ja, jeg vil ikke sige den „tilfældige“ Minister, men Ministre skifter jo dog ret ofte her i Landet. Jeg for mit Vedkommende vil i og for sig ikke være bange for at overlade den nuværende højtærede Minister at ordne Spørgsmaalet, men jeg er ikke helt sikker paa, om der ikke kunde komme en anden bagefter, som saa vil ordne det paa en ganske anden Maade, og jeg ved derfor ikke, om Rigsdagen er sindet helt at overlade Ministeren at føre en saadan Lov ud i Livet. Hvis Rigsdagen overhovedet vil være medbestemmende i saa Henseende, forekommer det mig ogsaa, at den maa være en lille Smule med gennem selve Lovens Affattelse. Det er imidlertid noget, som kan gøres til Genstand for en videre Forhandling i det eventuelle Udvalg.

I Lovforslagets § 4 staar der, som det allerede er blevet berørt af den ærede konservative Ordfører, at der skal ansættes en Overpostmester og 4 Overpostinspektører. Jeg er enig med den ærede konservative Ordfører i, at der paa dette Omraade vist maa kunne spares noget, i hvert Fald vil jeg henstille, at det gøres til Genstand for en Undersøgelse, om det ikke er muligt at spare en eller to af disse Overpostinspektører. Lovforslaget bestemmer jo udtrykkelig, at efter Sammenslutningen skal den tekniske Afdeling vedblive at være en Afdeling for sig paa den Maade, at den faar en særlig teknisk Ledelse, og jeg maa herefter mene, at meget af det Arbejde, som i Øjeblikket sorterer under Overpostinspektorerne, vil gaa over til denne tekniske Afdeling, og som Følge deraf maa man vist kunne spare 1 eller 2 Overpostinspektører; i hvert Fald henstiller jeg, som sagt, at det undersøges grundigt.

Jeg gaar ud fra, at det Personale, som nu gaar ind i denne Sammenslutning, bliver ligestillet, saaledes at f. Eks. de Assistenten,